

ORGANIZOVANÉ NÁBOŽENSTVO?

Spontánne, alebo organizovane? – no, povedzme si úprimne... – v „necukríkovom“ kresťanstve

Dnes sa nám stretla nedeľa Božieho milosrdenstva s rehoľou templárov, ktorí nás virtuálne sprevádzajú v mesiaci apríl Roku zasväteného života. A zdá sa nám možno, že je to čosi úplne protikladné. Nielen protiklad vojaci a boj verzus milosrdenstvo, ale aj vojenská organizovanosť templárskej rehole v porovnaní s milosrdenstvom, ktoré by sme chápali možno viac ako niečo spontánne, niečo, čo sa deje veľmi intímne medzi osobami, na úrovni srdca, citu, lásky... A vôbec, žijeme v dobe, v ktorej mnohí ľudia formulujú svoje výhrady voči Cirkvi ako voči „organizovanému náboženstvu“ a vyhlasujú, že nepotrebujú žiadne „organizované uctievanie Boha“ a že náboženstvo je vec navýsost súkromná, intímna, je to niečo, čo musí byť spontánne a odohráva sa akosi „v srdci“, v pocitoch a určite v žiadnom prípade to nemá byť nič „organizované“.

Myslím, že tento postoj je jedným z veľkých úspechov Diabla v našej dobe. Vážne! A uvažujme nad tým spoločne!

Poznáte vo svojom okolí firmu, ktorá sa stala skvelou preto, že nie je organizovaná a všetci v nej len tak „spontánne“ robia to, čo ich napadne a na čo práve má kto chuť a náladu? Poznáte vo svojom okolí úspešnú školu, ktorá sa stala elitnou preto, že je neorganizovaná a „spontánna“ a všetci v nej, študenti aj profesori, robia veci len tak, ako ich napadne, koľko ich napadne, na čo majú práve chuť a čo sa im práve pozdáva? Alebo poznáte nejakého športovca, ktorý uspel preto, že proste vždy len tak „spontánne“ cvičil a trénoval to, na čo mal práve chuť, podľa toho, čo sa mu páčilo a tak? Všetky nie? Organizovanosť, systematickosť, cieľavedomosť, opak to spontánnosti, je kľúčovým prvkom akéhokoľvek úspechu kdekoľvek!

Poviete si možno: Čo to má spoločné s náboženstvom? Všetko! Ak by kresťanstvo bolo „cukríkové“ (porov. úvaha 339) a išlo by len o to, či sa „zapáčime Bohu“ a získame si ho svojou detinskou roztomilosťou natoľko, aby nás po smrti nezavrhol, ale prijal do Neba, potom nič. Kresťanstvo ale nie je cukríkové. Kresťanstvo, to je Božia *oekonomia* spásy, ktorej cieľom je niečo objektívne vytvoriť: Na úrovni stvorenstva je to Božie Kráľovstvo – „*dajte sa vbudovať aj vy ako živé kamene do duchovného domu*“ (1 Pt 2,5 SSV) – , na úrovni jednotlivca to znamená stať sa jeho súčasťou a teda dosiahnuť stav dokonalosti, svätosti a dokonalej a opravdivej lásky. Preto je kresťanstvo najviac zo všetkého v Písme prirovnávame ku škole, kde je hlavným Učiteľom Kristus a kresťania sú žiakmi, *učeníkmi*. A jedinou cestou, ako v tomto smere uspieť, je práve veľmi systematická a organizovaná aktivita, tak, ako kdekoľvek inde. Cirkev je proste škola, ktorá má svoju organizačnú štruktúru – „*On ustanovil niektorých za apoštolov, niektorých za prorokov, iných za evanjelistov a iných za pastierov a učiteľov,* ¹² *aby pripravovali svätých na dielo služby, na budovanie Kristovho tela,* ¹³ *kým nedospejeme všetci k jednote viery a poznania Božieho Syna, k zrelosti muža, k miere plného Kristovho veku*“ (Ef 4,11-13 SSV) – a v ktorej veľmi organizovane a systematicky študuje a napredujeme až k svätosti, ktorá je plným osvoje-

ním si spásy, čiže zbožštenia sa: „[Pavol] ... učil o Pánu Ježišovi Kristovi so všetkou odvahou a bez prekážky“ (Sk 28,31 SSV).

Platí to aj o milosrdenstve. Grécke slovo *eleos* znamená postoj lásky a dobrej vôle voči človekovi, ktorý je v akomkoľvek probléme, spoločne s túžbou mu z toho problému pomôcť. Nie je to o nejakom „pocite“, ktorý mám v sebe a nejakom „sebaukájaní“ svojich citových potrieb tým, že „podarujem nebožiaka“ nejakou almužnou. Cieľom milosrdenstva je *vyriešiť* a *odstrániť* problém, ktorý doľahol na nášho blížneho. Ak to tak nie je, nie je to milosrdenstvo. A ako inak chceme niečo podobné docieľiť, než efektívnou, inteligentnou, systematickou, cieľavedomou a preto, áno, veľmi *organizovanou* činnosťou?

Sám Boh svoje vlastné *milosrdenstvo* prejavuje tak, že rozbieha veľmi sofistikovaný program záchranu ľudstva prostredníctvom národa, ktorý je sám *organizovaný* a štrukturovaný – „*Vyhliadni si však spomedzi všetkého ľudu schopných, bohabojných mužov, mužov dôveryhodných a nezištných, a ustanov ich za tisícnikov, stotíkov, päťdesiatnikov a desiatnikov*“ (Ex 18,21 SSV) – a má rovnako organizované a štrukturované náboženstvo – „*ustanovil aj oddiely kňazov a levitov podľa ich tried, každého podľa jeho kňazskej a levitskej služby: pre celopalý, pokojné obety, na posluhovanie, oslavy a chvály v bránach Pánovho tábora*“ (2 Krn 31,2 SSV) – a pokračuje rovnako jasne a presne *organizovanou* Cirkvou: Peter, apoštolský úrad, starší, diakoni, učители a katechéti,... diecézy a farnosti už od čias apoštolov...

Láska nie je vágny pocit, ale cieľavedomé úsilie a práca v prospech milovaného. Milosrdenstvo nie je nejaká vágna „dobročinnosť“, ale takisto veľmi cieľavedomé úsilie a práca v prospech blížneho. Oboje s túžbou po čo najvyššej efektívnosti a účinnosti – lebo ak nie, potom to už nie je láska, kde v strede je ten, komu slúžime, ale už zmienené *sebaukájanie* sa v oblasti pocitov, kde v strede som ja a moja túžba čo najlacnejšie a s čo najmenšou námahou dôjsť k pocitu, že aký som ja „dobrý človek“, veď „komu môžem, pomôžem“ a tak...

Takže krátko a stručne: Ak moje kresťanstvo nie je systematické a organizované v rámci Cirkvi, je to len ilúzia, nie kresťanstvo. Ak moje milosrdenstvo nie je systematické, cieľavedomé, organizované a v úzkej koordinácii s ostatnými členmi Cirkvi, nie je to milosrdenstvo, ale len egoistická ilúzia. Bodka.

A kým to nepochopíme, budeme a zostaneme Diablovou korisťou a On sa bude tešiť z toho, že vďaka jeho klamom sme záškolákmi v Božej škole a smerujeme neomylné k tomu najopravdivejšiemu možnému prepadnutiu: až do Pekla...